

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobců: a) V.N., b) JUDr. V.N., c) L.Š., a d) Ing. J.N.,** proti **žalovanému: Zeměměřický a katastrální inspektorát v Plzni**, se sídlem Radobyčická 12, 301 00 Plzeň, **za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) J.H., a 2) Ing. J.H.,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2011, č. j. ZKI-O-9/70/2011,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoby zúčastněné na řízení n e m a j í právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou ze dne 23. 6. 2011 doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „*zdejší soud*“) dne 27. 6. 2011 se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Plzni (dále též jen „*žalovaný*“ nebo „*ZKI*“) ze dne 3. 5. 2011, č. j. ZKI-O-9/70/2011 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“).

Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrálního pracoviště Domažlice (dále též jen „*katastrální úřad*“ nebo „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 20. 1. 2011, č.j. OR-255/2010-401/19 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že se nevyhovuje nesouhlasu žalobců s neprovedením opravy v katastrálním území Radonice u Milavčí, neboť se nejedná o chybu v katastrálním operátu podle ustanovení § 8 katastrálního zákona. V katastrálním operátu pro k. ú. Radonice u Milavčí zůstaly evidovány následující údaje: parcela 836 zastavěná plocha a nádvoří o výměře 799 m², parcela 835/2 zastavěná plocha a nádvoří o výměře 212 m², parcela 835/3 zastavěná plocha a nádvoří o výměře 676 m². Geometrické a polohové určení hranice uvedených pozemků se neměnilo.

Problematika oprav v katastrálním operátu byla upravena zákonem č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*katastrální zákon*“).

Podrobnější úprava předmětu a obsahu katastru, činnosti při správě katastru a obnově katastrálního operátu, zeměměřické činnosti pro účely katastru, vyhotovování geometrických plánů a upřesněných přidělových plánů a vytyčování hranic pozemků, označování územních hranic obcí a hranic pozemků trvalým způsobem, postup při vkladu, záznamu a poznámce byla obsažena ve vyhlášce č. 26/2007 Sb., kterou se provádí zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*katastrální vyhláška*“).

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s.ř.s.*“).

[I] Žaloba, vyjádření žalovaného k žalobě, replika

Žalobci připomněli, že ve správním řízení žádali, aby bylo opraveno chybné geometrické a polohové určení hranice pozemků č. 836, 835/2, 835/3 tak, aby odpovídalo geometrickému plánu číslo 762-0084-3 ze dne 16. 11. 1973 a smlouvě postupní registrované státním notářstvím pod číslem RI-484/1974. Žalobci vyslovili přesvědčení, že byly splněny podmínky pro opravu chyby stanovené v § 8 odst. 1 katastrálního zákona, jakož i v § 52 odst. 3 Vyhlášky s tím, že věrohodně a podrobně prokázali v písemných vyjádřeních v průběhu správního řízení na základě jakých skutečností měla být oprava chybných údajů katastru provedena.

(I)

Žalobci se v první skupině žalobních námitek zaměřili vyličení jimi tvrzených pochybení, ke kterým došlo v souvislosti s postupní smlouvou ze dne 3. září 1974 (dále též jen „*Smlouva*“). Ty byla uzavřena ve formě notářského zápisu, a to mezi J.N. st. a A.N. jako postupujícími na straně jedné, a jejich synem a jeho manželkou, manželi J.N. ml. a V.N. a dcerou postupujícími a jejím manželem, manželi M.H. a J.H., jako nastupujícími na straně druhé. Součástí Smlouvy byl i geometrický plán střediska geodezie v Domažlicích ze dne 16. 11. 1973 na rozdělení stp. 835, poz. p. 837/1, 1623, 757/1 podle stavu evidence nemovitostí k 1. 1. 1973, číslo zakázky 7620084-3 (dále též jen „*Plán*“), kterým došlo k rozdělení stavebních parcel a zahrad, a to takovým způsobem, jak je přesně uvedeno ve smlouvě postupní, jakož i zakresleno v onom geometrickém plánu (vše zapsáno na LV č. 435, 157 a 436 pro k. ú. Radonice u Milavčí. Účastníci smlouvy se dohodli na průběhu hranice pozemků a s takto uvedenou hranicí mezi předmětnými pozemky souhlasili. Vlastnické právo k předmětným nemovitostem bylo dané, stejně jako hranice mezi předmětnými nemovitostmi, která byla daná Smlouvou, jejíž součástí byl geometrický plán střediska geodezie ze dne 16. 11. 1973. Vlastnická hranice nebyla nikdy z vůle vlastníků dotčených pozemků měněna. Žádnou jinou smlouvu, na základě které by se hranice mezi pozemky a vlastnická práva k předmětným nemovitostem měnila, nikdy v budoucnu žádní vlastníci dotčených pozemků neuzavřeli, přesto nebyla oprava chybného geometrického a polohového určení předmětné

hranice provedena. Žalobci v průběhu správního řízení poukazovali právě na tuto rozhodující skutečnost a zdůrazňovali, že o vlastnickém právu k předmětným nemovitostem a o předmětné hranici mezi pozemky není žádných pochybností. Vlastnické právo k daným pozemkům, včetně geometrického a polohového určení hranice pozemků č. 836, 835/2 a 835/3, je nezpochybnitelné. Žalobci chtěli, aby této skutečnosti odpovídalo geometrické a polohové určení společné předmětné hranice evidované v katastru nemovitostí. Chybné geometrické a polohové určení společné hranice pozemků č. 836, 835/2 a 835/3, které je v současnosti evidované v katastru nemovitostí a které neodpovídá Plánu a Smlouvě, vzniklo pouze na základě řady zcela zřejmých omylů pracovníků katastrálního úřadu (dříve střediska geodezie), jakož i nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, neboť byly předkročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem.

a) Smlouva, jejíž součástí byl i Plán, byla doručena středisku geodezie dne 15. 10. 1974. Smlouva byla založena do záznamu změn, ale nebyl proveden zápis do evidence nemovitostí, což potvrdil katastrální úřad v odůvodnění svého rozhodnutí č.j. OR-255/2010-401. Je nezpochybnitelné, že zápis do evidence nemovitostí nebyl proveden chybou pracovníka střediska geodezie, došlo tedy ke zřejmému omylu při vedení evidence nemovitostí. Až v roce 1977 byl proveden zápis Plánu, ale bez příslušné Smlouvy. Zde došlo k další chybě pracovníka střediska geodezie, a tedy k dalšímu zřejmému omylu při vedení evidence nemovitostí.

b) V letech 1984-1986 probíhalo v katastrálním území Radonice u Milavčí mapování základní mapy velkého měřítká (dále též jen „ZMVM“). V době mapování byla hranice pozemků č. 836, 835/2 a 835/3 určena zcela přesně a jasně Plánem a Smlouvou, které byly doručeny středisku geodezie dne 15. 10. 1974. Podle vyjádření katastrálního úřadu měl zajistit pozvání vlastníků k místnímu šetření MNV a převzetí osobně předané pozvánky měl potvrdit účastník místního šetření podpisem v doručním listu. Na základě výše popsaných chyb pracovníků střediska geodezie jsou uvedeni na doručním listu původní, nikoliv v době mapování skuteční vlastníci, tedy jsou na doručním listu uvedeni N.J. a A., u těchto jmen není podpis dotyčných osob, ale podpis zástupce MNV, jehož podpis figuruje u dalších dvou jiných vlastníků. Pozvánka k místnímu šetření tudíž nebyla osobně předána ani původním, ani skutečným vlastníkům. Vlastník měl potvrdit souhlas nebo nesouhlas s výsledkem šetření v soupise nemovitostí. V soupise nemovitostí je uveden N.J. a A., s poznámkou t. č. vojenské cvičení, avšak J.N. st. byl již v době mapování mrtev, a na vojenském cvičení nebyl v té době ani J.N. ml. Došlo k dalším chybám. Skuteční vlastníci předmětných nemovitostí nebyli na základě zřejmých chyb pracovníků střediska geodezie vyrozuměni o účasti při mapování, proto nemohli ani žádné námitky v rámci námitkového řízení vznést. Skutečným vlastníkům, ale ani původním vlastníkům, nebyla předána pozvánka k místnímu šetření, nepotvrdili podpisem souhlas s výsledkem šetření v soupise nemovitostí. Při místním šetření nebyli vlastníci předmětných pozemků přítomni. Jejich přítomnost však nebyla potřebná pro správné určení hranice, neboť existoval Plán, jehož zápis byl střediskem geodezie proveden v roce 1977 a středisko geodezie mělo Plán v době mapování k dispozici. Tento Plán přesně vyjadřoval svobodnou vůli dotčených vlastníků, a neexistoval žádný důvod, proč v rozdělovacím geometrickém plánu uvedené hranice nebyly při mapování převzaty.

c) Při mapování ZMVM byl chybně určen bod číslo 32-126 (o cca 1,5 m, tedy více než je stanovená možná odchylka) a zároveň došlo k další hrubé chybě, neboť byly nesprávně

zakresleny vlastnické hranice mezi pozemky, když byla hranice mezi parcelami č. 835/2 a 835/3 na základě mapování a na základě zcela zřejmé chyby příslušného pracovníka střediska geodezie svévolně a bez právního důvodu zrušena.

d) Zápis Smlouvy, která byla prokazatelně doručena středisku geodezie dne 15. 10. 1974, byl proveden až v roce 1991, což je další významná chyba pracovníků střediska geodezie.

e) Dne 25. 3. 1991 všichni čtyři vlastníci předmětných pozemků písemně prohlásili v protokolu o opravě chybného zákresu vlastnické hranice, že jejich vlastnické hranice nebyly nikdy měněny a toto prohlášení stvrdili vlastnoručními podpisy (tento protokol došel středisku geodezie dne 3. 4. 1991). Všichni dotčení vlastníci tak jasně a bez jakýchkoliv pochybností prohlásili, že jejich vlastnické hranice nebyly nikdy měněny, tedy že vlastnické hranice zůstaly vždy stále stejné a jejich průběh je stanoven Smlouvou a Plánem. Středisko geodezie mělo provést opravu chybného zákresu vlastnické hranice v souladu s tímto prohlášením. Žalobci poukázali na skutečnost, že žádné jiné prohlášení vlastníků dotčených pozemků odůvodňující jiný zakres průběhu hranic, než který stanoví Plán, nemělo středisko geodezie k dispozici. Vlastníci pozemků učinili písemné prohlášení o tom, že se vlastnické hranice nikdy nezměnily, a tak museli předpokládat, že středisko geodezie provede opravu v souladu s tímto prohlášením, nemohli tušit, že dojde k dalším chybám, zřejmým omylům a nepřesnostem pracovníků střediska geodezie. Jak dokazuje spis a jak se vyjádřil katastrální úřad v odůvodnění svého rozhodnutí, jako příloha ke Smlouvě je ve spisu uveden protokol o opravě chybného zákresu ze dne 25. 3. 1991, číslo pol. výk. změn je 13/91 jak u protokolu, tak u smlouvy postupní. Středisku geodezie nic nebránilo, aby provedlo opravu chybného zákresu vlastnické hranice v souladu se Smlouvou a tedy podle Plánu. Středisko geodezie mělo povinnost napravit všechny chyby, ke kterým došlo při ZMVM, tedy tu hranici, která byla bez právního důvodu při ZMVM zrušena, obnovit v souladu s Plánem a zároveň napravit i to, že byl při ZMVM zcela chybně určen bod číslo 32-126 (na základě ZMVM vznikla odchylka cca 1,5 m, tedy více, než je stanovená možná odchylka oproti Plánu), avšak středisko geodezie tak neučinilo. Ve spisu se nachází záznam podrobného měření změn č. 64, jako důvod změny je uvedena oprava chybného zákresu. V záznamu o opravě chybného zákresu je na titulní straně uvedeno měření pásmem, nové hranice označeny zdí, plotem, což je zásadní a zřejmé pochybení, neboť mezi předmětnými pozemky nikdy nestál a v současné době ani nestojí žádný plot či zeď, což mohou dosvědčit vlastníci i svědci a je to patrné i z písemného vyjádření osob zúčastněných na řízení, které je uloženo ve spisu, a tudíž nemohlo proběhnout skutečné měření v terénu. V záznamu o opravě chybného zákresu jsou některé údaje na titulní straně přepisovány a dopisovány, na úplně jiné straně, než je strana titulní, je pouze ručně dokreslena hranice, avšak s řadou dalších zcela zřejmých chyb. Na titulní straně je uvedeno - nová hranice označ. zdí, plotem -, ačkoliv je toto tvrzení nesprávné a chybné, je-li tam zmíněno, pak na ručním zákresu uvedeném na jiné straně záznamu měla být značka plotu, avšak značka plotu zde chybí. Oprava při ZMVM chybně určeného bodu 32-126 nebyla daným pracovníkem střediskem geodezie provedena, na jiné straně, než je strana titulní záznamu podrobného měření změn č. 64, byl bod 32-126 chybně určený při ZMVM příslušným pracovníkem střediska geodezie ponechán a dále byl bez právního důvodu a podkladu v zákresu ručně provedeným bod 32-147 určující jihozápadní roh budovy na p.č. 835/3 chybně označen jako koncový bod hranice mezi parcelami č. 835/3 a 835/2, ačkoliv koncový bod této hranice je o cca 1,4 m severně od bodu 32-147 a je stanoven Plánem a vždy byl a stále je označen železnou trubkou u budovy na p.č. 835/3 (jak si zaměstnanci inspektorátu ověřili při místním šetření dne 19. 4. 2011). Tedy

nejen bod 32-126, ale i bod 32-147 byl chybně určen a byly překročeny možné odchylky stanovené právním předpisem. Pracovník střediska geodezie měl povinnost zakreslit hranici mezi parcelami č. 835/2 a 835/3 tak, jak je uvedeno v Plánu, místo toho, jednoznačně chybně a bez právního podkladu, zakreslil spojnicí mezi body 32-126 a 32-147 a na straně nikoliv titulní záznamu v ručním zákresu pracovník střediska geodezie dopsal 6.00, jakožto vzdálenost mezi body 32-126 a 32-147. Středisko geodezie mělo provést opravu chybného zákresu vlastnické hranice v souladu s Pánem a v souladu s písemným prohlášením vlastníků ze dne 25. 3. 1991, ale příslušní pracovníci střediska geodezie tak neučinili, dopustili se dalších zřejmých omylů a nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu parcel, neboť byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem. Žalobci v té souvislosti poukázali na nesprávné, chybné a nepochopitelné tvrzení inspektorátu, které nemá oporu ve spisovém materiálu, když v odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí odvolání bylo uvedeno, že tehdejší vlastníci svými podpisy potvrdili, že s provedenou opravou a geometrickým a polohovým určením sporného bodu souhlasí. Sporným bodem označuje inspektorát bod 32-126. Inspektorát nemá, dle žalobců, žádné takové prohlášení a neexistuje podklad obsahující toto inspektorátem uváděné tvrzení vlastníků, které by bylo potvrzeno podpisy vlastníků. V protokolu o opravě chybného zákresu vlastnické hranice ze dne 25. 3. 1991, který došel středisku geodezie dne 3. 4. 1991, vlastníci prohlásili, že jejich vlastnické hranice nebyly nikdy měněny. Číslo pol. výk. změn je 13/91, tedy stejné u protokolu o opravě chybného zákresu vlastnické hranice i Smlouvy, která přesně a určitě stanovila předmětnou hranici a vlastnická práva. V protokolu o opravě chybného zákresu vlastnické hranice ze dne 25. 3. 1991 není obsaženo prohlášení vlastníků, že s provedenou opravou a geometrickým a polohovým určením sporného bodu souhlasí. Žádné jiné písemné prohlášení vlastníků ve spise není uloženo, neboť neexistuje. V protokolu o opravě chybného zákresu vlastnické hranice není ani žádný odkaz na záznam podrobného měření změn č. 64, není zde vůbec žádným způsobem zmíněn tento záznam. Neexistuje podklad, ve kterém by vlastníci (J.N., V.N., J.H. a M.H.) potvrdili, že s geometrickým a polohovým určením sporného bodu, které bylo uvedeno v záznamu podrobného měření č. 64 a se spojnicí mezi body 32-126 a 32-147 o 6 m, souhlasí. Žalobci označili jako nesprávný i názor inspektorátu, podle kterého stav po opravě je v souladu s podklady, které jsou k dispozici na katastrálním pracovišti. Inspektorát sice přiznává, že se stala chyba, ale vzápětí (nesprávně) tvrdí, že chyba, která se stala při mapování průběhu hranice mezi p.č. 835/1 (v DKM p.č. 835/3) a p.č. 835/2, kdy byla p.č. 835/2 zrušena a sloučena do p.č. 835/1, byla napravena v roce 1991. Žalobci vyslovili přesvědčení, že měla být provedena oprava chybného údaje katastru podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona. Zároveň měla být respektována vyhláška č. 26/2007 Sb., konkrétně její § 52 odst. 3. Žalobci se domáhali a domáhají toho, aby byl naplněn smysl institutu opravy chyby vzniklé podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona, a sice dosažení souladu mezi evidovanými a skutečnými údaji. Vlastnické právo k předmětným nemovitostem, včetně geometrického a polohového určení společné hranice pozemků č. 836, 835/2, 835/3, je nezpochybnitelné a dané, a to Smlouvou Plánem. Již katastrální úřad pochybil, když v odůvodnění oznámení o neprovedení opravy chyby ze dne 26. 11. 2010 zmiňoval právní názor Nejvyššího správního soud vyslovený v rozsudku ve věci sp. zn. 1 As 46/2008, přičemž tento rozsudek měl objasnit neprovedení opravy chyby katastrálním úřadem. Žalobci konstatovali, že se na uvedený rozsudek nelze odvolávat, neboť vycházel ze znění vyhlášky č. 190/1996 Sb., která byla zrušena a nahrazena vyhláškou č. 26/2007 Sb. Inspektorát v rozhodnutí o zamítnutí odvolání uvádí nesprávný právní názor, když se odvolává na judikované názory soudů České republiky a zároveň uvádí, že spor o vlastnictví nemůže být řešen a ani vyřešen katastrálním úřadem v řízení, v němž

katastrální úřad rozhoduje o provedení či neprovedení opravy dle § 8 katastrálního zákona. Rovněž konstatuje, že v dané věci se nepochybně jedná o spor sousedů o průběh vlastnické hranice mezi jejich pozemky. Protože nejsou dány podmínky pro upřesnění hranice pozemků ani není vůle vlastníků smírnou cestou svou záležitost řešit, náleží případný spor o vlastnictví do kompetence obecného soudu, který o něm rozhodne v občanském soudním řízení (s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 22 Cdo 2028/2008. Žalobci namítli, že skutkové podstaty případů, kterých se katastrálním úřadem i inspektorátem zmiňovaná rozhodnutí soudů týkala, byly naprosto odlišné, týkaly se odlišných případů, přičemž byly odlišné i důkazní materiály, podklady, listiny. Není možné automaticky aplikovat závěry rozhodnutí soudu v určité věci na projednávaný případ, jak učinil katastrální úřad i inspektorát, je třeba zohlednit, z jakých právních předpisů soud při vydání svého rozhodnutí vycházel, neboť mohl vycházet z právních předpisů, které v době projednávání současné věci katastrálním úřadem či inspektorátem již nejsou platné. Správní orgán musí vždy přihlídnout ke konkrétním okolnostem daného případu. Je nepřijatelné, aby správní orgán aplikoval závěry vymezené v soudních rozhodnutích, aniž by přihlédl ke konkrétním okolnostem. Vyjádření inspektorátu, že se v dané věci jedná o spor sousedů o průběh vzájemné vlastnické hranice mezi pozemky, je nesprávné, neboť žádný spor objektivně nemůže existovat, když byla vlastnická práva i předmětná hranice pevně dány. Správní orgán měl aplikovat § 52 odst. 3 vyhlášky č. 26/2007 Sb.

f) Žalobci od počátku správního řízení uváděli, že všechny budovy rozhodující pro určení hranice pozemků č. 836, 835/2 a 835/3 zůstaly zachovány, umístění budov rozhodujících pro určení předmětné hranice je stejné v současné době jako v r. 1973, kdy byl vyhotoven Plán, dle kterého jsou železnými trubkami označeny důležité body pro určení předmětné hranice, tyto železné trubky byly a stále jsou v současné době umístěny v terénu, stejně jako jsou označeny v Plánu. Inspektorát v rozhodnutí o odvolání uvádí, že zakres budov v platné katastrální mapě na p.č. 834, 836 a 835/3 odpovídá stavu v terénu a že jedna budova byla dle vyjádření účastníků řízení v 90. letech minulého století zbourána a na p.č. 834 byla postavena budova nová. V terénu bylo zjištěno, že budova na p.č. 834, na které byl v Plánu z označen počátek měřické přímký určující sporný bod, neodpovídá stavu v geometrickém plánu.

K tomu žalobci uvedli, že budova, která byla zbourána, byla umístěna na p.č. 834, vlastníkem budovy a pozemku byl a je jiný nezúčastněný soused, který budovu na p.č. 834 zboural a postavil novou. Žalobci v průběhu správního řízení opakovaně uváděli, že tato skutečnost nemá právní ani faktický význam pro určení předmětné hranice, pro změření všech rozhodných rozměrů, neboť situace budov vlastníků, které jsou rozhodující pro určení hranice pozemků č. 836, 835/2 a 835/3, je dostačující pro určení předmětné hranice na základě geometrického plánu, ve kterém jsou uvedeny všechny důležité a rozhodné rozměry pro stanovení hranice mezi předmětnými pozemky, jak potvrdili žalobcům i jimi oslovení nezávislí geodeti. Inspektorát správně uvedl, že u budov na p.č. 835/3 jsou v terénu stabilizované dvě železné trubky, z nichž jedna je koncový bod měřické přímký, která v geometrickém plánu určovala část předmětné hranice. Porovnáním kontrolních měř bylo zjištěno, že poloha železných trubek v terénu odpovídá stavu v geometrickém plánu.

Inspektorát uvedl, že hranice mezi pozemky p.č. 835/2 a 835/3, dle náčrtu pro nové mapování ZMVM mezi body č. 126 a 147, v platné katastrální mapě neodpovídá hranici uvedené v geometrickém plánu. Tuto skutečnost žalobci tvrdili od počátku správního řízení.

Železná trubka, která podle geometrického plánu označovala konec měřické přímky (tedy konec hranice mezi pozemky p.č. 835/2 a 835/3), byla a stále je v terénu umístěna u budovy na p.č. 835/3, cca 1,4 m severně od jejího jihozápadního rohu, tedy v souladu s geometrickým plánem (inspektorát v rozhodnutí o zamítnutí odvolání chybně uvádí údaj cca 1 m severně od jejího jihozápadního rohu). Tato trubka není umístěna v terénu na jihozápadním rohu. Jihozápadní roh budovy na p.č. 835/3 označený jako bod 32-147 byl zcela zřejmou chybou pracovníka střediska geodézie bez právního důvodu označen jako konec měřické přímky (hranice mezi pozemky p.č. 835/2 a 835/3) v rozporu s geometrickým plánem z roku 1973. Žalobci při místním šetření žádali, aby zaměstnanci inspektorátu změřili důležitý a významný bod, tj. bod, u kterého je v Plánu uvedeno číslo 14,53 (dále jen „důležitý bod“). Žalobci, kteří byli při místním šetření přítomní, poukázali na to, že Plán jasně a přesně stanoví rozměry, jak tento bod změřit. Zaměstnankyně inspektorátu sdělila, že tento důležitý bod měřit nebude a dále uvedla, že jej nelze změřit pásmem ani jinou geodetickou metodou. Žalobci se obrátili na několik nezávislých geodetů, kteří jim sdělili, že bylo možné důležitý bod změřit pásmem, jakož i jakoukoliv jinou geodetickou metodou, že je v Plánu dostatek údajů potřebných k určení předmětné hranice a navíc jsou v Plánu uvedeny i tzv. kontrolní údaje. Předmětná hranice je snadno zjištělná a změřitelná dle Plánu, na kterém se shodly strany Smlouvy.

Zaměstnanci inspektorátu změřili v terénu bod označený železnou trubkou pocházející z roku 1973, který byl dle Plánu a v terénu stále je označen železnou trubkou a který se nachází v samém čele dvora (při pohledu od vjezdu na dvůr) a u kterého je v Plánu údaj 17,40, pokud by změřili i důležitý bod, pak spojnice těchto dvou bodů tvoří předmětnou hranici mezi pozemky č. 835/3 a 836. Spojnice mezi důležitým bodem a bodem, který zaměstnanci změřili a který je označený podle Plánu i v terénu železnou trubkou umístěnou u budovy na p.č. 835/3, cca 1,4 m severně od jejího jihozápadního rohu, tvoří hranici mezi pozemky p.č. 835/2 a 835/3. I když zaměstnanci inspektorátu nezměřili důležitý bod, musí jim být jasné, že rozdíl mezi polohou důležitého bodu a bodu 32-126 je cca 1,5 m, více než je stanovená mezní odchylka. Rovněž rozdíl mezi polohou bodu č. 32-147 a bodem označeným železnou trubkou, která je umístěna v souladu s Plánem u budovy na p.č. 835/3 a která v Plánu označovala konec měřické přímky určující důležitý bod a jejíž polohu zaměstnanci inspektorátu změřili při místním šetření, je cca 1,4 m, opět více než je stanovená mezní odchylka. Zaměstnanci inspektorátu se mohli na místě přesvědčit, že zde nikdy nestál a nestojí žádný plot či zeď. Inspektorát v rozhodnutí o odvolání uvedl, že uprostřed dvora se nachází betonová vpust' na odpadní vodu, žalobci tento údaj zpřesnili, i když dle nich nemá žádný význam pro věc, že betonová vpust' se nachází na společné části dvora, na pozemku p.č. 835/2, který je ve spoluvlastnictví všech vlastníků, tedy zcela mimo předmětné hranice, cca 2 m od předmětné hranice.

(2)

Žalobci dále namítali porušení jejich procesních práv v průběhu řízení o odvolání, když inspektorát vydal dne 27. 4. 2011 usnesení, ve kterém rozhodl námitce podjatosti vznesené proti zaměstnancům inspektorátu, kteří prováděli místní šetření dne 19. 4. 2011 tak, že zaměstnanci inspektorátu Ing. Puchtová a Ing. Pešek nejsou vyloučeni z úkonů v řízení vedeném pod sp.zn. ZKI-0-9/70/2011. Žalobci byli poučeni o možnosti podat proti usnesení odvolání. Usnesení bylo V.N., JUDr. V.N. a Ing. J.N. doručeno dne 28. 4. 2011, ode dne doručení měla běžet lhůta 15 dnů k uplatnění práva na podání odvolání. Dne 3. 5. 2011 vydal inspektorát konečné rozhodnutí ve věci, ve kterém rozhodl, že se odvolání proti rozhodnutí

katastrálního úřadu zamítá. Konečné rozhodnutí ve věci bylo V.N. , JUDr. V.N. a Ing. J.N. doručeno dne 4. 5. 2011, tedy aniž by uběhla patnáctidenní k odvolání proti usnesení o námitce podjatosti. L.Š. nebylo v době vydání rozhodnutí ve věci prokazatelně doručeno usnesení o námitce podjatosti, které jí adresoval inspektorát, tedy lhůta k uplatnění práva na podání odvolání proti tomuto usnesení pro tuto žalobkyni ještě ani nezačala běžet, a inspektorát již vydal konečné rozhodnutí ve věci. Inspektorát zásadním způsobem porušil správní řád, když žalobcům byla odepřena možnost podat odvolání proti usnesení o námitce podjatosti. Žalobci odvolání chtěli podat.

(3)

Žalobci dále namítali porušení správního řádu, kterého se dopustila zaměstnankyně pověřená vedením řízení o odvolání, která postupovala v rozporu s příslušnými právními předpisy, když oznamovala v e-mailové zprávě dne 24. 3. 2011 pouze jednomu z žalobců, že přijede na neoficiální návštěvu k ověření stavu v terénu, a to následující den 25. 3. 2011. K tomu žádala zajištění přítomnosti alespoň jednoho z vlastníků č.p. 10 v Radonicích. Když oslovený žalobce oznámil, že účastníci podávající odvolání jsou pracovně vytížení, nemohou si na další den zajistit volno, chtějí být přítomni šetření inspektorátu a žádají o stanovení nového termínu, bylo zaměstnankyní inspektorátu sděleno, že nepovažuje návštěvu za oficiální místní šetření a nebude vadit, když se obhlídky žalobci nezúčastní. Až na další opakované naléhání, že žalobci chtějí být přítomni šetření, že se jedná o jejich soukromý pozemek, že jsou vlastníky dotčených pozemků a že tedy znovu, opakovaně žádá o stanovení nového termínu šetření, bylo zaměstnankyní inspektorátu sděleno, že když žalobci nesouhlasí s neoficiální návštěvou inspektorátu (která by se tedy uskutečnila bez jejich přítomnosti), stanoví usnesením den místního šetření.

Správní řád zná pouze institut důkazu ohledání, který je upraven v § 54 správního řádu. Postup inspektorátu byl zcela zásadním způsobem v rozporu se správním řádem, který nezná pojmy návštěva inspektorátu a neoficiální místní šetření. Je nepřijatelné, aby se zaměstnanec inspektorátu pohyboval na soukromém pozemku účastníků řízení bez jejich přítomnosti, v průběhu řízení o odvolání, když byl upozorňován, že účastníci řízení nebudou a nemohou být přítomni. Žalobci nabyli pochybnosti o nestrannosti, nezávislosti a nepodjatosti zaměstnankyně inspektorátu, a to i vzhledem k průběhu místního šetření, které se uskutečnilo dne 19. 4. 2011 a ke kterému se žalobci, jež mu byli přítomni, písemně vyjádřili.

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 17. 8. 2011, když navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Žalobci v **replce** na vyjádření žalovaného datované dne 19. 10. 2011 zopakovali podstatné okolnosti zmíněné v žalobě.

Osoby zúčastněné na řízení v průběhu správního řízení i v průběhu soudního přezkumu nesouhlasily s tvrzením žalobců a považovaly stávající zakreslení hranice mezi pozemky za správný.

[III] Správní spis

Ze správního spisu se podávají následující základní skutečnosti. Podáním ze dne 30. 7. 2010 se žalobci domáhali, aby katastrální úřad opravil chybné geometrické a polohové určení pozemků p.č. 836, 835/2 a 835/3 v k. ú. Radonice u Milavčí. Katastrální úřad opravu údajů v katastru nemovitostí neprovedl, o čemž žalobce uvědomil v „Oznámení o neprovedení opravy chyby v údajích katastru nemovitostí“ ze dne 26. 11. 2010, č.j. OR-255/2010-401. Žalobci proti neprovedení opravy chyby v údajích katastru brojili podáním „Oznámení nesouhlasu s neprovedením opravy chyby v údajích katastru nemovitostí“ ze dne 20. 12. 2010. Vyrovnáním ze dne 28. 12. 2010, č.j. OR-255/2010-401/12, katastrální úřad zahájil ve věci řízení. Rozhodnutím ze dne 20. 1. 2011, č.j. OR-255/2010-401/19, Katastrální úřad pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Domažlice, nevyhověl nesouhlasu žalobců s tím, že se nejedná o chybu v katastrálním operátu podle § 8 katastrálního zákona. Žalobci brojili proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvoláním ze dne 3. 2. 2011, když součástí odvolání učinili námítky, které se později staly i námítkami žalobními. Zeměměřický a katastrální inspektorát v Plzni rozhodnutím ze dne 3. 5. 2011, č.j. ZKI-O-9/70/2010, odvolání žalobců zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

[III] Posouzení věci krajským soudem

Po provedeném jednání, při němž strany sporu i osoby zúčastněné na řízení setrvaly na svých stanoviscích, soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.

Prostor, v němž se soud při rozhodování pohyboval, byl vymezen **a)** žalobou (= žalobními body), **b)** zákonnými limity, a **c)** obecně aplikovatelnými názory Nejvyššího správního soudu (= judikaturou).

Žalobci formulovali v žalobě několik námitek, které by se daly shrnout do dvou základních skupin. V první z nich [= (1)] byla shromážděna tvrzení namítající chyby a omyly katastrálních správních orgánů při vedení a obnově katastru, v druhé z nich [= (2) a (3)] pak chybné procesní postupy správních orgánů v řízení zahájeném podáním žalobců.

Soud se nejprve zaměřil na skupinu námitek uvedených v bodě (1). Pro přehlednost se připomíná předmět sporu, totiž žalobci zpochybňovaný průběh zákresu vlastnické hranice mezi pozemky p.č. 836, 835/2 a 835/3 v k. ú. Radonice u Milavčí (dále též jen „*Pozemky*“).

Významným pro posouzení této části žaloby se stal, a to hned z několika pohledů, rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též jen „*NSS*“) ze dne 24. 4. 2013, č.j. 7 As 131/2012 – 32 (tento i další zde zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz), který vyčerpávajícím způsobem shrnuje dosavadní judikaturu NSS ve věcech oprav chyb katastru.

Nejvyšší správní soud, s odkazem na další vlastní rozhodnutí, předně konstatoval: (...) *Konkrétnější výklad podal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 7. 2009, č. j. 7 As 71/2008 - 48, www.nssoud.cz: „Oprava katastrálního operátu se provádí v důsledku zřejmého omylu či nepřesnosti při měření při překročení mezních odchylek stanovených právním předpisem. Ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona je nutno vykládat v tom smyslu, že se jedná o zřejmý omyl, kdy při zobrazení hranic pozemků v katastrální mapě dojde k tomu, že zakreslení v katastrální mapě není ve shodě s podklady pro zakreslení hranice. Katastrální úřad proto při posuzování toho, zda jsou zobrazení ve shodě s podklady,*

posuzuje pouze to, zda je takové zobrazení ve shodě s vlastnickými právy do té míry, že posuzuje zakreslení hranic v katastrální mapě s ohledem na obsah listin, které má k dispozici. Také v případě vytyčení hranic v terénu pracovník, který toto provádí, vychází ze stávajících údajů měřické dokumentace a pokud takové podklady nejsou k dispozici, tak vytyčení vychází ze zobrazení v katastrální mapě. Pokud dojde k vytyčení hranice v souladu s nezpochybnitelnými a správnými údaji v katastru a takto v terénu vytyčená hranice neodpovídá skutečně reálně v průběhu desítek let zaužívané hranici pozemků mezi vlastníky (např. plot), nelze tuto situaci řešit opravou katastrálního operátu. „Posunout“ vytyčenou a v katastru vyznačenou hranici do polohy, v jaké ve skutečnosti probíhá, je možno jen v případě existence a doložení příslušných právních titulů katastrálnímu úřadu, které by k takovému novému vytyčení a novému zakreslení do katastrální mapy opravňovaly (dohoda vlastníků, soudní rozhodnutí civilního soudu). Pokud však dojde k vyznačení (a dle údajů v katastru k následnému vytyčení) hranice v důsledku zřejmého omylu, tedy dojde k rozporu zakreslení s obsahem podkladových listin, je na místě řízení ve věci opravy ve smyslu § 8 katastrálního zákona. K věci je dále nutné poznamenat, že i průměrně obezřetný vlastník není schopen rozpoznat ze zakreslení v katastrální mapě přesný průběh této hranice v terénu a může proto dojít k situaci, že užívá i část sousedního pozemku. Pokud však po vytyčení této hranice v terénu zjistí, že zaužívaná hranice probíhá jinak než hranice zakreslená v katastru, má možnost v této situaci zvolit několik postupů. Mimo soukromoprávní dohody mezi vlastníky sousedících pozemků a určovací žaloby může vlastník v případě, že má pochybnosti o správnosti údajů v katastru, o něž se vytyčení opíralo, využít institutu opravy zřejmých omylů ve smyslu ust. § 8 katastrálního zákona a obrátit se na katastrální úřad se žádostí o opravu, což také stěžovatel učinil.“ Dále platí, že výčet chyb katastru, které lze opravit postupem dle § 8 katastrálního zákona, je taxativní a neumožňuje tedy toto ustanovení aplikovat na jiné deficiency, které zde nejsou uvedeny. Pokud by katastrální úřady provedly tímto způsobem i jiné korekce údajů katastru, vybočily by z ústavní maximy čl. 2 Listiny, dle které lze veřejnou moc uplatňovat jen v případech, mezích a způsoby, které stanoví zákon. (viz rozsudky ze dne 7. 5. 2008, č. j. 9 As 78/2007 – 118, a ze dne 27. 11. 2012, č. j. 2 As 144/2011 – 47, oba na www.nssoud.cz). (...).“

Nejvyšší správní soud dále akcentoval, že k opravě chyby katastru spočívající v nesprávně zakreslené vlastnické hranici může katastrální úřad přistoupit nejen za splnění podmínek stanovených v § 8 odst. 1 katastrálního zákona, **ale zároveň** za splnění podmínek stanovených podzákonným předpisem, kterým byla v daném případě katastrální vyhláška č. 26/2007 Sb., konkrétně pak její § 52 odst. 3. Žalobcům tak sice bylo možno přisvědčit v tom, že ze strany správních orgánů bylo mylně odkazováno na podmínky stanovené § 46 odst. 1 vyhlášky č. 196/1999 Sb., která v době rozhodování ve věci již nebyla platná, vliv na zákonnost rozhodnutí to však nemohlo mít. **Soud totiž dospěl k závěru, že v daném případě nebyla splněna základní podmínka daná v § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, totiž nejednalo se o zřejmý omyl.**

Podle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru. K definici slovního spojení „zřejmý omyl“ se Nejvyšší správní soud obsáhle vyjádřil v rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č.j. 1 As 40/2007 - 103, kde uvedl: „(...) Vyčerpávající definice slovního spojení „zřejmý omyl“ dosud v judikatuře ani v odborné literatuře provedena nebyla, ostatně taková definice by byla velmi obtížná. Neurčitý pojem zřejmý omyl je tudíž potřeba vykládat vždy v souvislosti s konkrétním

***případem.** Obecně sem lze zařadit jak omyl týkající se skutkových okolností (**error facti** – zejména případy chyb v psaní a počítání, jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině či např. i opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený) tak omyl právní (**error iuris** – např. zápis právního vztahu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem). Tento omyl bude přitom pravidelně způsoben činností pracovníka katastru. Omyl je totiž charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel.“ (Souladně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 46/2008 - 134, www.nssoud.cz.) V rozsudku ze dne 26. 4. 2010, č. j. 8 As 12/2009 - 83, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud doplnil, že „(z) uvedeného plyne, že podle dosavadní judikatury je „zřejmý omyl“ způsoben činností pracovníka katastru, a že jedním z případů, kdy se jedná o zřejmý právní omyl, je zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem.“ Podobně může být zřejmým omylem při vedení a obnově katastru i zápis skutečnosti do evidence nemovitostí bez doložení zákonem požadované podkladové listiny. (...).“*

Správní řízení ve věci bylo zahájeno podáním žalobců ze dne 30. 7. 2010, v němž se žalobci domáhali (v návrhu petitu), aby „(...) katastrální úřad opravil chybné geometrické a polohové určení hranice pozemků, které je uvedeno v současné době na KÚ a vzniklo z mapování ZMVM 1986, a to tak, aby geometrické a polohové určení hranice pozemků odpovídalo geometrickému plánu střediska geodzie ze dne 16. 11. 1973 v Domažlicích číslo zakázky 762-0084-3, kterým došlo k rozdělení stavebních parcel a zahrad, a to takovým způsobem, jak je přesně uvedeno ve smlouvě postupní, jakož i zakresleno v právě uvedeném geometrickém plánu. Katastrální úřad je povinen na základě příslušných právních předpisů provést opravu chybného geometrického a polohového určení, neboť pochybení jsou zcela zřejmá a nezpochybnitelná, další písemná prohlášení vlastníků není třeba.“.

Katastrální úřad opravu údajů v katastru nemovitostí neprovedl, proti čemuž žalobci brojili nesouhlasem datovaným dne 20. 12. 2010. Katastrální úřad prvoinstančním rozhodnutím nesouhlasu žalobců nevyhověl a žalovaný správní orgán následně zamítl odvolání žalobců proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Podstatné je, že žalobci v průběhu správního a následně i soudního řízení **opírali svůj požadavek o Smlouvu** (= Postupní smlouva ze dne 3. září 1974) **a o Plán** (= Geometrický plán střediska geodzie v Domažlicích ze dne 16. 11. 1973 na rozdělení stp. 835, poz. p. 837/1, 1623, 757/1 podle stavu evidence nemovitostí k 1. 1. 1973, číslo zakázky 7620084-3).

Soud se tedy nejprve zaměřil na text **Smlouvy**. V něm jsou vymezeny smluvní strany, následují konstatování, že Plánem došlo k rozdělení specifikovaných stavebních parcel a zahrad, konkretizace nemovitostí a osob, kterým na základě smlouvy připadnou, a další ustanovení týkající se výše vzájemných finančních vypořádání, poplatkových povinností atd. Smlouva **nemá žádné ustanovení vymezující či určující průběh hranice mezi Pozemky**, a soud tak musel uzavřít, že neobsahuje nic, co by mohlo tvrzení žalobců ohledně průběhu hranice podpořit.

Úvodní strana **Plánu** obsahuje, kromě evidenčních údajů, snímek katastrální mapy v měřítku 1 : 2880 a snímky mapy evidence nemovitostí v měřítku 1 : 2880 a 1 : 2000. Na snímku mapy evidence nemovitostí v měřítku 1 : 2880 je zakreslen průběh sporné hranice. Tato hranice je pak zakreslena i na situačním náčrtu (str. 2 Plánu). Třetí strana Plánu pak obsahuje výkaz výměr pozemků.

Zatímco použitelnost snímku mapy evidence nemovitostí v měřítku 1 : 2880 je pro podrobné určení průběhu hranice omezená (nikoliv však bezvýznamná, jak bude uvedeno níže), protože použité měřítko není schopné zachytit detailní průběh hranice, jiná je situace u situačního náčrtu. Ostatně, i žalobci demonstrovali rozdíly mezi průběhem hranice právě k jejímu vyznačení na situačním náčrtu.

Soud tedy dále soustředil pozornost na konkrétní průběh hranice mezi Pozemky tak, je zakreslen v Plánu, a to jak na snímku mapy evidence nemovitostí v měřítku 1 : 2880, tak na situačním náčrtku.

Ze **snímku mapy evidence nemovitostí** se dá vyčíst tolik, že začátek sporné hranice je situován do zhruba **poloviny** vzdálenosti mezi budovami přiléhajícími k jižní části stavby obdélníkového tvaru tvořící severní část nemovitostí (staveb i pozemků) patřících do (spolu)vlastnictví stávajících žalobců a osob zúčastněných na řízení. Konkrétně se jedná o budovu o rozměrech (podle situačního plánu) 16,10 x 9,05 m (H., R...) a budovu o rozměrech 3,80 x 5,80 m (N., R...). **Situační náčrt však počátek průběhu sporné hranice posouvá jinam**, a to do vzdálenosti zhruba **jedné třetiny** od budovy o rozměrech 16,10 x 9,05 m a **dvou třetin** od budovy o rozměrech 3,80 x 5,80 m. Tento rozdíl je evidentní. Nadto, zatímco snímek mapy evidence nemovitostí je zakreslen v určeném měřítku, u situačního náčrtu (ve vztahu k němuž žalobci tvrdí posunutí sporné hranice o přibližně 1,5 metru v její spodní části) je výslovně uvedeno, že je **bez měřítka**. To jej ovšem relativizuje stran tvrzeného zřejmého omylu, a to i vzhledem k zákresu hranice na snímku mapy evidence nemovitostí, když jsou oba součástí Plánu.

Dalšími okolnostmi, které vedly soud k závěru o tom, že ve věci se nejedná o zřejmý omyl, jak ho předpokládá § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona a vymezuje judikatura Nejvyššího správního soudu, byly skutečnosti, ke kterým došlo v případě Pozemků (a hranic mezi nimi) v letech 1984 - 1986 a 1991.

V letech 1984 -1986 probíhalo v k. ú. Radonice u Milavčí mapování základní mapy velkého měřítka. Během něho došlo k chybám (ve vztahu ke sporné hranici), **které správní orgány nepopírají** a které byly později (1991) napraveny, ale jak správně konstatoval prvoinstanční správní orgán – s odstupem téměř tří desítek let nelze zjistit, podle jakých podkladů byl sporný měřický bod (konkrétně bod č. 32-126) určen a proč byl tehdejšími zeměměřickými šetřiteli určen v terénu tak, jak je uvedeno v měřickém náčrtu. Důležité je, že celá tehdejší obnova měřického operátu byla zakončena námitkovým řízením a obnovou písemného operátu. Řízení o námitkách bylo vyhlášeno místním národním výborem a ze strany tehdejších vlastníků parcel, jichž se týkalo správní řízení ve věci žalobců, **námítky nebyly podány**. Obnova operátu byla ukončena vyhlášením platnosti a údaje se staly závaznými.

V roce 1991 pak byl tehdejším Střediskem geodézie vyhotoven Protokol o opravě chybného zákresu vlastnické hranice ze dne 25. 3. 1991, k němuž byl přiložen Záznam podrobného měření změn č. 64 (oba součástí správního spisu). Na jejich podkladě pak byla obnovena spojnice mezi body č. 32-126 a 32-147, které byly určeny při ZMVM, a byl tak doplněn zákres hranice mezi pozemky p.č. 835/2 a 835/3. Významné je, že v protokolu o opravě ze dne 25. 3. 1991 tehdejší vlastníci pozemků (= právní předchůdci žalobců a osob

zúčastněných na řízení) jednak vzali na vědomí, že chybný zákres vlastnických hranic v pozemkové mapě bude opraven podle zaměření, a zároveň prohlásili, že **jejich vlastnické hranice nebyly nikdy měněny a že uznávají jejich stávající průběh v terénu za správný.** To soud vnímá tak, že právní předchůdci žalobců v roce 1991 nic nenamítali proti výsledkům obnovy operátu provedené v druhé polovině osmdesátých let, a zároveň tyto výsledky nezpochybnili (až na obnovu zákresu hranice mezi pozemky p.č. 835/2 a 835/3), neboť tehdy výslovně prohlásili, že jejich vlastnické hranice nebyly nikdy (**tedy ani v letech 1984 – 1986**) měněny a že uznávají jejich stávající průběh v terénu za správný. **Žalobci ovšem spatřují prapočátek chyby právě v obnově operátu v osmdesátých letech.**

Shrne-li soud uvedené informace, dojde k následujícímu závěru. Není pochyb o tom, že stran sporné hranice došlo v minulosti k chybě, (= spojnice mezi body 32-126 a 32-147), kterou ani katastrální úřady nepopírají a odvolávají se na její nápravu. Existují indicie, že chyb a omylů mohlo být i více a že dokumentace v operátu nemusí odpovídat skutečnému průběhu hranice, avšak **a)** zjevné rozpory mezi zákresem hranice v Plánu (a to jak v situačním náčrtu, tak na snímku mapy evidence nemovitostí) a **b)** existence dvou proběhlých řízení, během nichž právní předchůdci žalobců a osob zúčastněných na řízení nevznесли žádné námítky proti průběhu dnes sporné hranice, činí tvrzení žalobců o zřejmém omylu při vedení a obnově katastru neakceptovatelným. Krajský soud neshledal, že by skutkový stav zjištěný správními orgány (a potažmo i soudem) dával jistotu o tom, že v případě zakreslení průběhu sporné hranice mezi Pozemky došlo k čemukoliv, co by se dalo podřadit pod definici „zřejmého omylu“ podané v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č.j. 1 As 40/2007 – 103. Rozpor mezi Plánem a relevantními listinami katastrálního operátu je několikrát a natolik zásadní, že prostor pro řešení věci soud nevidí v rámci postupu podle § 8 katastrálního zákona, ale v občanskoprávním řízení o určení vlastnictví sporné části pozemku.

Vzhledem k výše uvedenému byly žalobní námítky uvedené v bodě (1) žaloby shledány nedůvodnými.

Stran námítky obsažené v bodu (2) žaloby soud uvážil následovně.

Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že usnesení žalovaného ze dne 27. 4. 2011, č.j. ZKI-O-9/70/2011-2, jímž bylo, k námitce podjatosti vznesené žalobci, rozhodnuto tak, že zaměstnanci žalovaného Ing. Mirka Puchtová a Ing. Tomáš Pešek nejsou vyloučeni z úkonů v řízení vedeném pod sp.zn. ZKI-O-9/70/2011-2, bylo žalobcům uvedeným v záhlaví žaloby pod písmeny a), b) a d) doručeno dne 28. 4. 2011, žalobkyni uvedené pod písmenem c) pak 18. 5. 2011. Žalobou napadené rozhodnutí, tedy rozhodnutí ve věci samé, bylo vypraveno dne 3. 5. 2011, tedy v průběhu lhůty pro podání odvolání proti usnesení o námitce podjatosti [v případě žalobců a), b) a d)], resp. ještě před doručením tohoto usnesení [u žalobkyně c)].

Krajský soud se sice shoduje s žalobci v tom, že v tomto případě došlo k pochybení správních orgánů, avšak v kontextu s ostatními skutečnostmi, které ze spisu vyplynuly, nelze toto pochybení považovat za vadu takové intenzity, která by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí o věci samé.

Předně, žalobcům nic nebránilo v tom podat proti usnesení opravný prostředek i za situace, kdy již bylo vydáno rozhodnutí ve věci. Neučinili tak a usnesení se stalo

pravomocným. Z obsahu spisového materiálu dále vyplynulo, že žalobci namítali podjatost jen velmi obecně, když v podání ze dne 19. 4. 2011 uvedli: „*Tímto vznášíme námitku podjatosti proti pracovníkům, kteří provedli dnešní měření, a žádáme, aby bylo provedeno nové místní šetření, kterého se zúčastní za inspektorát zkušené osoby znalé geodetických metod, znalé měření pásmem, a my si přizveme geodeta, který bude moci jakékoliv nepřesné údaje a informace podávané pracovníky inspektorátu vyvrátit přímo při místním šetření, když námi vznášené důvodné námitky k postupu měření pracovníky inspektorátu nebyly těmito pracovníky vůbec brány při měření v potaz.*“. Z textu vlastní námítky i z dalších částí podání datovaného dne 19. 4. 2011 však vyplývá, že žalobci zpochybňovali odbornou způsobilost uvedených zaměstnanců žalovaného, než že by výslovně tvrdili a konkretizovali jejich (= zaměstnanců ZKI) poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům, pro které by měli takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o jejich nepodjatosti (k tomu srov. § 14 odst. 1 správního řádu). I takto vágně vznesenou námitkou se však žalovaný řádně zabýval a tato nebyla shledána důvodnou; rozhodnutí tudíž nebylo vydáno v řízení, na kterém by se podílela podjatá osoba. Nelze tedy dospět k závěru o jeho nezákonnosti. Tak by tomu mohlo být pouze v případě, nebylo-li by o námitce rozhodnuto vůbec, resp. byly-li by dány již v průběhu řízení indicie o skutečnostech, z nichž by bylo lze na možnou podjatost usuzovat a správní orgán by je pominul (stejně konstatoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 6. 2010, č.j. 5 As 60/2010). V uvedeném rozhodnutí NSS dále uvedl: „*(...) Krajský soud hodnotí napadené rozhodnutí stěžovatele a rozhodnutí jemu v dané věci předcházející jako celek a k jeho zrušení by proto mohl přistoupit jen tehdy, pokud by shledal, že k porušení zákona došlo nikoliv v zanedbatelné míře, nýbrž v intenzitě, zpochybňující zákonnost posuzovaného správního řízení a vydaného rozhodnutí jako celku. Tak je třeba příp. vyslovení nezákonnosti správního rozhodnutí chápat i jako deklaraci toho, že míra pochybení správního orgánu překročila mez, již je vzhledem k celkové komplikovanosti řízení a s přihlédnutím k povaze rozhodované věci možno považovat za v konečném důsledku ohrožující právem chráněné zájmy účastníků, přičemž k překročení této meze může dojít jak jediným pochybením dostatečně závažného rázu, tak také větším počtem relativně samostatných pochybení, jež by při jejich jednotlivém posuzování mohla být vnímána jako marginální, avšak ve svém úhrnu by příp. již mohla dosáhnout zásadní intenzity. (...)*“. Krajský soud však v případě této žalobní námítky dospěl k závěru, že daná pochybení míru intenzity, která by znamenala nezákonnost napadených rozhodnutí, nenaplnila, a žalobní bod tak byl shledán **nedůvodným**.

Soud **neshledal jako důvodnou** ani žalobní námitku obsaženou v bodu (3) žaloby. Byť by mohlo být na postup zaměstnankyně ZKI ohledně „neoficiální návštěvy“ nahlíženo jako na poněkud nestandardní, **rozhodující je, že k ničemu takovému nakonec nedošlo** (což žalobci sami výslovně uvedli) a ve věci proběhlo běžné místní šetření. Žalobci tak v konečném důsledku nemohli být a nebyli poškozeni v jejich veřejných subjektivních právech, k jejichž ochraně jsou soudy rozhodující ve správním soudnictví povolány.

Z výše uvedených důvodů proto **soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.**

[IV] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovaný se však tohoto práva

vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Stran náhrady nákladů řízení osob zúčastněných na řízení soud konstatuje, že podle § 60 odst. 5 věta první s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V této věci však soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nebylo přiznáno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává v pěti vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 25. července 2013

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková